

La Brakumklubo

“Ĉu vi scias kial vi estas ĉi tie?” demandis la detektivo; viro kun ŝtona, kolera vizaĝo kaj senpacienca sinteno.

Estis sufiĉe frue, ke ankoraŭ ne tagiĝis kiam subite Zam estis vekita kaj prenita de sia domo. Li tamen ja sciis, kial li ĉi-matene troviĝis en malvarma, timiga intervjuo.

“Jes, mi scias,” diris Zam. “Pro mia avino.”

“Jes, tion mi jam aŭdis. Al mia kolego vi plurfoje menciis vian avinon, sed kion vi faris estas via problemo. Kial vi kulpigas ŝin?” demandis la detektivo.

En 2041 la mondo estas preskaŭ nerekonebla, precipe por tiuj, kiuj aĝas pli ol dudek. Pro la pandemio, paŝo post paŝo, ĉiuj landoj kreis ondojn da striktegaj sociaj reguloj kaj homoj tutmonde multe ŝanĝiĝis la lastajn du jardekojn.

Laŭdire la viruso ankoraŭ ekzistas, sed neniuj certe scias. Ekzistas malgranda, sed rapide kreskanta grupo de homoj kiuj ekkredas, ke la vera viruso estas nur en la menso.

Homoj en 2041 vivas tre zorgeme kun senĉesa timego, ke eble ili estos la venontaj homoj, kiujn oni forprenos de la domo frumatene. La reguloj estas klaregaj. Homoj entute ne rajtas proksimiĝi. Ne estas esceptoj. Junuloj vere luktas pro la plena manko de kontakto inter homoj, amikoj, familianoj.

Lastatempe preskaŭ ĉiuj registaroj havebligis novan sistemon por oficiale peti rajton esti kune por gravediĝi. Pasis jardeko antaŭ ol oni povis kaj klare rimarki la tutmankon de infanoj, kaj ekvidi la venontan krizon. Oni efektive diras, ke perdiĝis kelkaj generacioj.

"Mi ne kulpigas ŝin. Male! Mi deziras, ke mi povus danki ŝin," diris Zam.

"Kial vi parolas tiel? Vi ja scias, kiu estos la puno. La situacio jam serioziĝis," diris la dua intervjuisto. "Estas tre probable, ke oni malliberigos vin logan tempon pro ĉio ĉi, ĉu vi scias?"

"Jes, mi komprenas la leĝon!" diris Zam senhezite, kun kolera tono.

"Sed rigardu ĉirkaŭen! Neniu povas esti proksimaj. Neniu eĉ volas esti. La emo esti kune forŝrumpis, kaj homoj nun forte kredas, ke aliaj homoj povus senintence mortigi ilin nur pro proksimeco. Ni robotiĝis. Amo estas nur rakonto, pri kiu legas la junuloj nur en libroj," emocie diris Zam.

"Vi konas la regulojn; tiuj reguloj, kiujn vi senĉese rompis. Vi ne rajtas esti heroo, kaj heroo neniam povus savi nin per via infaneca klubo. Ne provu kulpigi iun ajn alian krom vin mem," akre diris la detektivo.

Zam amis viziti sian avinon. Ŝi estis tre ĉarma kaj saĝa virino. Ĉiun viziton ŝi faris por li la plej bonan teon kun iom da sukero. Malgraŭ la granda risko de puno se oni troviĝus kun sukero, ŝi ĉiam iel kapablis akiri iom da por ĝojigi lin.

"Oni fojfoje devas flekseti la regulojn por travivi la nunan vivon," ŝi ofte diris al li.

Dum la unuaj jaroj de la pandemio, sukero iĝis entute malpermesita pro la ligo trovita inter ĝi kaj la KOVIM-mortintoj. Eĉ en la lastaj tagoj, ŝi rufizis malkaŝi sian sekreton. Dum la funebro, homoj ŝercis, ke eble ŝi havis konatulojn en tre gravaj postenoj.

Plej plaĉis al Zam la rakontoj pri la malnova mondo. Li tro junis tiam por klare memori, kia estis la vivo, sed sia avino neniam maltrafis ŝancon rakonti al li pri la tielnomata "ora epoko".

Gravegis por ŝi, ke li imagu kia la mondo denove povus esti, kaj ke li kresku kun la espero kaj la emo krei mondon en kiu homoj povus vidi la senmaskan rideton de unu la alia antaŭ ol la ŝanco forpasus.

Pro ŝia influo, Zam kreskiĝis kiel strangulo inter siaj amikoj. Li neniam trovis alian homon kiu eĉ povus imagi, ke la nuna mondo povus ŝanĝiĝi en ian ajn version de la ora epoko.

Post ŝia morto, Zam alprenis ŝian deziron kiel sia propra celo, klopodante helpi la mondon retrovi la gravecon de homa kontakto kaj de nia vera heimco.

Laŭcele li kreis la sekretan brakumklubon. En la brakumklubo, homoj povis vidi la vizaĝojn de unu la alia, esti proksimaj, kaj brakumi unu la alian. Ĉiuj tri agoj portis grandan punon, do la klubo estis tutsekreto inter la membroj.

Zam tre sekrete kaj zorgeme estris la klubon. Li pene kontrolis ĉiun homon, kiu sendis aliĝpeton kaj nur akceptis tiujn, kiujn li povis fidi. Zam celis kreskigi la klubon ĝis granda nombro de membreco, kaj planis subite publikigi ĝin al la mondo, kiel socia bombo.

Li kredis, ke per granda kaj ŝoka malkaŝo, la klubo montrus al la mondo kaj alian eblan vojon, kaj, ke ondoj da homoj jam elektis retrovi la bezonatan homan kontakton malgraŭ la riskoj.

De tempo al tempo oni ekaŭdis pri la brakumklubo, sed la mensa salto ekkredi, ke klubo tia ja povus ekzisti en 2041 estis tro granda. La plejmulto de homoj kredis simple, ke la brakumklubo estis nenio pli ol rakonto por sentigi homojn pli bonaj dum malfacilaj momentoj.

"Infaneca?" diris Zam, kvazaŭ la demando elsaltis ne nur el sia buŝo, sed el sia tuta korpo.

"Se estas infaneca la bezono esti homo, la deziro esti kune kaj vidi ne nur la okul-rideton, sed la veran, plenvizaĝan rideton de niaj avinoj, antaŭ ol perdiĝus la ŝanco, tiam tute klaras, ke dolore mankas al nia mondo infaneco!" replikis Zam.

"Kial vi ne povas vidi, ke per ĉio ĉi ni restos robotoj. Kial vi ne povas vidi, ke la mondo haltas?" Zam aldone demandis, atendente nenian respondon.

"Pro tio, ke vi ne neas la akuzojn, mi jam povas diri al vi, ke la juĝisto certe donos al vi pli ol dudek jarojn," diris la detektivo, tenante sian senŝanĝan, senemocian malvarmecon.

"Ni restigos vin ĉi tie en la policejo ĝis morgaŭ, kaj frumatene la juĝisto traktos vian kazon," aldonis la detektivo.

"Morgaŭ?" demandis Zam kun surprizo. "Ĉu kutime ne restas pli da tempo inter la akuzo kaj la apero en la juĝejo?"

"Kutime, sed via kazo estas unu el la plej gravaj, kaj konsistas el apartaj akuzoj kontraŭ vi laŭ la nombro de klubmembroj. Pro tio, via kazo estas tre granda," klarigis la detektivo.

Zam provis ne reagi.

Li rimarkis, ke kiel li sentis sin ne temas pri bedaŭro, sed nur timo; timo ke li ne vidos aŭ siajn familianojn aŭ amikojn ĝis post kiam ili ĉiuj maljuniĝis kaj eble jam forgesis pri si.

Tamen, pripensante la perdotan liberecon, Zam konstatis, ke la mondo sen espero estas nur alia speco de malliberejo. Li provis konsoli sin per tiu penso ĝis la venonttaga tribunalo.

"Ĉiuj stariĝu," diris fona voĉo.

Portante tipan nigran robon, malrapide promenis en la juĝejon la juĝisto kaj sidiĝis je la ĉefa benko.

"Ĉiuj sidiĝu."

La juĝisto estis tre profesia viro; maljuna, malalta, kaj kun mallaŭta sed fortika voĉo.

"Estimataj membroj de la ĵurio, mi devas informi vin, ke post mia tralego de la kazo ĉi-matene, mi..."

"Aj!" kriis Zam.

Apud la mano de la juĝisto estis taso da teo, kiun li faligis dum li parolis. Tuj apud la juĝisto sidis Zam, kiun frapis la varmega teo, malsekigante kaj bruletigante lin.

"Ho mia dio! Pardonu min! Ĉu ĝi vundis vin?" demandis la juĝisto per nekutime zorgema tono.

"Ni haltu, por ke la kuracisto povu kontroli vin, kaj por ke vi povu sekiĝi. Estimataj membroj de la ĵurio: ni rekomenciĝu post dudek minutoj."

Post siaj kontroloj, nenian problemon trovis la kuracisto, kaj do sendis Zam al la banĉambro por sekigi liajn vestaĵojn sub la mansekigilo.

Zam eniris la banĉambron, demetis sian pantalonon kaj provis elpremi iom da likvo el la ŝtofo.

Dum li forte premis la ŝtofon, dolĉan odoron li ekrimarkis.

"Tio estas tre strange," pensis Zam. "Ne povus esti, ke la trinkaĵo enhavas sukeron... sukero estas strikte malpermesita, kaj li estas la juĝisto!"

Sed la kuriozemo iĝis tro granda, kaj Zam ne povis rezisti. Li metis sian fingron en la buŝon por eltrovi.

"Ŭaŭ! Mi ne povas kredi! Estis sukero en la teo!" senvole elbuŝiĝis de Zam.

Lia ŝoka konstato restis ĝis kiam subite aŭdeblis la sono de tralavo de unu el la necesejoj. Zam kredis, ke li estis la sola homo en la banĉambro, sed kreskigante eĉ pli sian ŝokon, eliris el budo la juĝisto.

Zam restis apud la mansekigilo dum la juĝisto iris al la lavabo por lavi la manojn.

"Ĉu vi sekigis vian pantalonon?" diris la juĝisto, sen rigardi Zam.

"Jes, ĉio enordas," diris Zam, ankaŭ evitinte rektan rigardon. La tutan tempon Zam nur povis pripensi ĉu la juĝisto aŭdis tion, kion li senvole diris.

"Mi vidos vin en la ĵugejo post momento," diris la juĝisto, dum li alproksimiĝis al la pordo. Je la pordo li haltis kelkajn sekundojn kaj aldonis:

"Jes, ĝi estis sukero, sed oni fojfoje devas flekseti la regulojn por travivi la nunan vivon."

Zam tuj frostiĝis, provante kompreni tion, kio ĵus okazis.

La diraĵon li tuj rekonis. La nura alia homo, kiu iam ajn diris tion al li estis lia avino, kiu ankaŭ kontraŭleĝe atingis sukeron. "Ĉu povus esti, ke ili konis unu la alian?" scivolis Zam. Demandoj kuris ĉirkaŭ lia cerbo 100 kilometrojn hore, sed nenio havis sencon.

"Estimataj membroj de la ĵurio, unue mi volas diri bonrevenon, kaj dankon pro via kompreno. Due, mi devas rekomenciĝi de kie mi estis antaŭ ol okazis la akcidento," diris la juĝisto post la rekomenco.

"Dum mia tralego de la kazo ĉi-matene, kelkaj gravaj problemoj evidentiĝis rilate al kiel la policistoj kondukis sin, kaj kelkaj aliaj eraroj aperis en la dokumentoj. Gravegas, ke kazoj ĉi tiaj estas kondukitaj tute ĝuste, kaj en tiu ĉi kazo mi trovas, ke la respondeculoj ne atingis la bezonatan ĝustecon. Pro tio, la kazo kontraŭ sinjoro Zam ne povas progresi en tiu ĉi momento. Mi denove dankas vin pro via ĉeesto, kaj laŭleĝe Zam nun rajtas reveni hejmen libera. Bonan tagon."

"Ĉiuj stariĝu," denove diris fona voĉo dum eliris la juĝisto.

La vizaĝoj de ĉiuj en la ĵugejo montris nur konfuzon, precipe tiuj de la policistoj. Subite kaj neatendite ĉio ŝanĝiĝis por Zam. Li estis libera viro. La punoj, la perdo de la libereco, la timo, ĉio malaperis en tiu momento.

"Tute ne havas sencon," pensis Zam. "Mi ja komencis kaj estris la klubon, kaj la policistoj ja povis pruvi tion."

"Ĉu li konis mian avinon? Ĉu vere ŝi havis altrangajn konatulojn? Ĉu li vere trovis problemojn pri mia kazo? Aŭ ĉu li konsentas kun mi, kaj faligis la teon sur min por komprenigi min, ke li volas, ke mi daŭrigu?" mense demandis Zam.

Li ne sciis kion pensi ĝis kiam li alvenis hejmen.

Tie atendis lin sciigo de la aliĝpetsistemo de la brakumklubo. Li malfermis la sciigon kaj komencis legi ĝin.

"Via avino fiereĝus. Mi sopiras ŝian teon preskaŭ tiom, kiom mi sopiras ŝin. Mia promeso al ŝi restos nerompita, kaj pro tio vi havas nenion zorgindan."

Subite ĉio klariĝis al Zam kaj li tuj aprobis la peton.

Liaj larmoj estis parte pro sopiro, sed ĉefe pro tio, ke unuafoje en la vivo li povis enlitiĝi kun espero pri la estonteco.

Li endormiĝis kun antaŭĝojo brakumi la juĝiston dum la venonta renkontiĝo de la brakumklubo.

– Martin Rue